

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **Seco Industries, s.r.o.**
sídlem Podnikatelská 552, Praha 9
zastoupena Mgr. Ing. Antonínem Továrkem, advokátem
sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1142/65, Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2017,
č. j. MZP/2017/550/574,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2017, č. j. MZP/2017/550/574, a rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 16. 6. 2017, č. j. ČIŽP/45/OOH/SR01/1704183.006/17/KXY/358, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám Mgr. Ing. Antonína Továřky, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně provozuje zařízení *Slévárna železných kovů o výrobní kapacitě větší než 20 t denně*, pro jehož provoz jí integrovaným povolením bylo povoleno společně shromažďovat některé kategorie odpadů, které se jinak musí oddělovat. V projednávané věci je relevantní, že byl žalobkyni dán souhlas ke společnému shromažďování dvou kategorií odpadů podle přílohy vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 93/2016 Sb., o Katalogu odpadů, (příloha vyhlášky je dále označována jako „Katalog odpadů“, zatímco vyhláška je dále označována jako „vyhláška č. 93/2016 Sb.“), konkrétně 15 01 06 *Směsné obaly* a 20 03 01 *Směsný komunální odpad*.

2. Rozhodnutím České inspekce životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 6. 2017, č. j. ČIŽP/45/OOH/SR01/1704183.006/17/KXY/358, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 30 000 Kč za správní delikt podle § 37 odst. 4 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o integrované prevenci“), tedy za provoz zařízení v rozporu s integrovaným povolením. Tohoto deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že ve dnech 21. a 22. 2. 2017 v rozporu s částí integrovaného povolení, již jí byl dán souhlas ke společnému shromažďování některých odpadů, v cca 20 nádobách označených jako *Směsné obaly*, *směsný odpad z výrobních procesů* shromažďovala i další druhy odpadů, zejména využitelné odpadní obaly charakteru papír, plast, kov, kompozit, odpadní papír a smetky, které nebyly předmětem souhlasu k upuštění od třídění nebo odděleného shromažďování. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto žalobkynino odvolání proti uvedenému rozhodnutí o uložení pokuty a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

3. Žalobkyně svou obranu ve správním řízení i v žalobě založila na tvrzení, že sporné odpady nebyly jinak využitelné, a bylo tedy namístě je shromažďovat v rámci kategorie 20 03 01 *Směsný komunální odpad* v souladu s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 93/2016 Sb.

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že podle § 16 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o odpadech“) je původce odpadů povinen zařazovat odpady podle druhů a kategorií stanovených v § 5 a 6 zákona o odpadech a také povinnost zajistit přednostní využití odpadů dle hierarchie uvedené v § 9a téhož zákona. Pokud se ve sporných nádobách nacházel komunální odpad, byla žalobkyně povinna z něj nejprve vytržít nebezpečné a využitelné složky, a zbytek zařadit pod katalogové číslo 20 03 01 *Směsný komunální odpad*.

5. Dle žalovaného ze shromážděných podkladů vyplynulo, že se ve sporných kontejnerech nacházely odpady podobné komunálnímu odpadu. S žalobkyní však nebylo možno souhlasit, že komunální odpad může obsahovat cokoliv. Zjištěné odpadní obaly, zejména PET lahve a další plastové obaly od nápojů a další plasty, plechovky od nápojů a papírové obaly jsou jednoznačně tříditelné složky komunálního odpadu, na které se nevztahuje souhlas s netříděním. K jejich vytřídění není třeba žádných mimořádných technologických ani finančních nákladů, pouze je třeba řádně nastavit systém třídění. Tyto složky komunálního odpadu se běžně třídí i v obcích.

6. Skupina 15 01 06 *Směsné obaly* dle žalovaného zahrnuje obaly složené z různých materiálů, jejichž další zpracování je náročné, a proto jsou odstraňovány jako součást komunálního odpadu. Pod tuto skupinu však nelze podřadit směs jiných obalů. Takový výklad by znamenal rezignaci na třídění odpadních obalů.

III. Žaloba

7. Žalobkyně v žalobě zejména uvedla, že její jednání nenaplnilo znaky správního deliktu, který jí byl kladen za vinu, respektive že všechny znaky správního deliktu nebyly správními orgány prokázány. Upozornila, že po celou dobu správního řízení uplatňovala obranu spočívající v tom, že zjištěné složky shromažďovaného odpadu nebyly dále využitelné, a bylo tedy namístě je v souladu s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 93/2016 Sb. shromažďovat v rámci kategorie *Směsný komunální odpad*, kterou žalobkyně dle integrovaného povolení směla shromažďovat společně s kategorií 15 01 06 *Směsné obaly*. Tutéž argumentaci uplatnila i v odvolání, přičemž k prokázání svých tvrzení navrhla i důkaz odborným vyjádřením. Správní orgány se však touto její argumentací nezabývaly, a tím svá rozhodnutí zatížily nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů. Nadto jsou jejich rozhodnutí založena na skutkovém stavu, který nemá oporu ve spisech.

8. Dále žalobkyně tvrdila, že i kdyby jí byl správní delikt prokázán, postrádal by znak společenské škodlivosti. Z tohoto důvodu tedy také neměla být žalobkyně shledána vinnou, respektive mělo být upuštěno od jejího potrestání.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zejména zrekapituloval odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že dle jeho názoru byla žalobkyně povinna z odpadu podobného komunálnímu odpadu vytřídít složky, jako je papír, sklo, plasty a podobně, stejně jako původci komunálního odpadu, kterým tuto povinnost stanoví § 17 zákona o odpadech. Dále žalovaný uvedl, že jednáním žalobkyně byla naplněna nejen formální, ale i materiální stránka deliktu spočívající ve společenské škodlivosti. Žalovaný také uvedl, že rozhodný skutkový stav byl zjištěn dostatečně a rozhodnutí obou stupňů jsou přezkoumatelná.

10. Na vyjádření žalovaného žalobkyně reagovala replikou, v níž zrekapitulovala svou argumentaci uvedenou již v žalobě. Zejména se ohradila proti tvrzení žalovaného, že

neměla nastaven dostatečný systém třídění odpadů; z kontroly, na jejímž základě jí byla uložena pokuta, dle žalobkyně naopak vyplynulo, že systém třídění nastaven má.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

12. Žaloba je důvodná.

13. Jelikož soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost a nedostatečně zjištěný skutkový stav, rozhodl bez nařízení ústního jednání.

14. Žalobkyně byla sankcionována za správní delikt podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, tedy za to, že své zařízení provozovala v rozporu s podmínkami integrovaného povolení. Konkrétně se měla dopustit porušení části integrovaného povolení, již jí byl podle § 16 odst. 2 zákona o odpadech udělen souhlas k tomu, aby určité skupiny odpadů shromažďovala společně, a tedy je neoddělovala a netřídila. Pro nyní projednávanou věc je podstatná skupina odpadů č. 1 dle bodu 3.1. integrovaného povolení (viz str. 17 až 19 protokolu o kontrole správního orgánu I. stupně ze dne 22. 2. 2017, č. j. ČIŽP/45/IPP/1702013.002/17/KIJ). V této skupině byla žalobkyně oprávněna společně shromažďovat mimo jiné odpady kategorií 15 01 06 *Směsné obaly* a „20 03 01 *Komunální odpady jinak blíže neurčené*“ podle Katalogu odpadů.

15. Nejprve je třeba vyjasnit, jaká právní úprava se na žalobkyni vztahuje. Žalovaný totiž jak v napadeném rozhodnutí, tak ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně je povinna odpad třídit stejně, jako se třídí komunální odpad v obcích. Tak tomu ale není. Žalobkyně není původkyní komunálního odpadu, který produkují pouze nepodnikající fyzické osoby podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech, nýbrž odpadu podobného komunálnímu odpadu, jímž se podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech rozumí „*veškerý odpad vznikající na území obce při činnosti právnických osob nebo fyzických osob oprávněných k podnikání a který je uveden jako komunální odpad v Katalogu odpadů*“.

16. Podle § 17 odst. 3 zákona o odpadech musí obec zajistit místa pro oddělené soustřeďování složek komunálního odpadu, minimálně nebezpečných odpadů, papíru, plastů, skla, kovů a biologicky rozložitelných odpadů. Osoby zapojené do obecního systému shromažďování komunálních odpadů, tedy zejména fyzické osoby, ale též právnické osoby, které se do tohoto systému dobrovolně zapojí, potom mají podle § 17 odst. 5 zákona o odpadech povinnost třídit a odkládat komunální odpad odděleně na místa k tomu určená, a to bez ohledu na to, zda se jedná o odpady dále využitelné. Žalobkyně však do obecního systému shromažďování odpadů zapojena nebyla, a uvedené povinnosti se na ni proto nevztahovaly.

17. Způsob, jakým má osoba nezapojená do obecního systému shromažďování odpadů třídit odpad podobný komunálnímu odpadu, není upraven v zákoně, nýbrž v § 6 odst. 1 vyhlášky č. 93/2016 Sb., dle něž je třeba vytrídít pouze nebezpečné nebo využitelné složky odpadu. Veškeré jeho ostatní složky mají být shromažďovány v rámci kategorie 20 03 01 *Směsný komunální odpad*. To tedy znamená, že žalobkyně, na rozdíl od osob zapojených do obecního systému shromažďování komunálního odpadu, neměla paušální povinnost třídit komunální odpad dle materiálů, z nichž jsou vyrobeny jeho jednotlivé složky. Povinnost třídění měla pouze ve vztahu k těm složkám komunálního odpadu, které jsou nebezpečné nebo využitelné. Důvodem této rozdílné právní úpravy je zřejmě to, že zatímco po nepodnikajících fyzických osobách nelze požadovat, aby samy hodnotily využitelnost jednotlivých složek komunálního odpadu, podnikající osoba produkující odpad podobný komunálnímu odpadu takové posouzení sama provést může.

18. To znamená, že úvaha žalovaného by obstála ve vztahu k fyzické osobě, která by na místo určené obcí ke shromažďování směsného komunálního odpadu odložila PET lahve, papíry a podobné odpady, které mají být tříděny. V případě žalobkyně by však nevytrídění těchto složek ze směsného komunálního odpadu znamenalo porušení zákona jen tehdy, pokud by se jednalo o odpady nebezpečné nebo dále využitelné. V nyní projednávané věci je nesporné, že nebezpečné odpady v kontejnerech žalobkyně nalezeny nebyly. Aby mohla být žalobkyně podrobena správnímu trestu, muselo by být prokázáno, že ze směsného odpadu nevytrídila složky, které byly dále využitelné.

19. Využitím odpadů se podle § 4 odst. 1 písm. r) zákona o odpadech rozumí „činnost, jejímž výsledkem je, že odpad slouží užitečnému účelu tím, že nahradí materiály používané ke konkrétnímu účelu, a to i v zařízení neurčeném k využití odpadů podle § 14 odst. 2, nebo že je k tomuto konkrétnímu účelu upraven; v příloze č. 3 k tomuto zákonu je uveden příkladný výčet způsobů využití odpadů“. Jak vyložil Soudní dvůr Evropské unie v rozsudcích ze dne 13. 2. 2003, C-458/00, *Komise proti Lucembursku*, bodu 36, a ze dne 28. 7. 2016, C-147/15, *Edilizia Mastrodonato*, bodu 39, využitím odpadů je pouze činnost, jejímž primárním cílem je úspora surovin. Je-li úspora surovin jen druhotným účinkem určité činnosti, nejedná se o využití, ale zpravidla o odstraňování odpadů. Využitelnost odpadu tedy rozhodně není samozřejmostí a vždy je třeba na základě konkrétních okolností zkoumat, zda by bylo možné daný odpad použít při činnosti, jejímž primárním cílem je úspora surovin.

20. Před aplikací uvedeného právního stavu na nyní projednávanou věc je ještě třeba upozornit na skutečnost, že integrované povolení bylo formulováno zmatečně. Katalogové číslo 20 03 01 se vztahuje k odpadu označenému jako *Směsný komunální odpad*, zatímco odpadu *Komunální odpady jinak blíže neurčené* odpovídá katalogové číslo 20 03 99. Pokud tedy byl v integrovaném povolení udělen souhlas k netřídění odpadů spadajících do kategorie „20 03 01 *Komunální odpady jinak blíže neurčené*“, byl tento druh odpadů označen vnitřně rozporně. Rozdíl mezi kategoriemi 20 03 01 a 20 03 99 je přitom zásadní, protože pod číslo 20 03 01 se zařazují nevyužitelné složky odpadu podobného komunálnímu odpadu podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 93/2016 Sb., na jehož aplikaci od počátku stojí

argumentace žalobkyně, zatímco odpad patřící pod číslo 20 03 99 by žalobkyně byla povinna shromažďovat odděleně.

21. Ve správním řízení zmatečnost označení katalogového čísla v integrovaném povolení nebyla nijak tematizována a žalobkyně, stejně jako správní orgány obou stupňů, zjevně vycházela z toho, že integrované povolení odkazovalo na číslo 20 03 01 *Směsný komunální odpad*. Soud má za to, že zmatečné označení kategorie odpadu v integrovaném povolení je třeba vykládat ve prospěch žalobkyně tak, že se skutečně jednalo o číslo 20 03 01, a nikoliv o číslo 20 03 99. Shodně se správními orgány tedy soud ve své další úvaze vychází z toho, že žalobkyni byl dán souhlas, aby společně a neodděleně shromažďovala odpady spadající pod katalogová čísla 15 01 06 *Směsné obaly* a 20 03 01 *Směsný komunální odpad*.

22. Žalobkyně svou obranu ve správním řízení i v žalobě zakládala na tvrzení, že odpad, který správní orgán I. stupně při kontrole našel v nádobách označených jako *Směsné obaly*, bylo možné klasifikovat jako *Směsný komunální odpad*, a jednalo se tedy o společné shromažďování odpadů v souladu s integrovaným povolením. Zejména tvrdila, že správní orgány nijak neprokázaly, že by byl obsah sporných nádob využitelný, a proto jej nebylo možné zařadit do jiných kategorií komunálního odpadu.

23. Jak vyplývá z výše uvedeného, žalobkyně by se porušení právních předpisů skutečně dopustila pouze, pokud by v rámci *Směsného komunálního odpadu* shromažďovala odpad, který byl dále využitelný. Aby jí tedy byla prokázána vina za správní delikt, který jí byl kladen za vinu, muselo by být prokázáno, že ve sporných nádobách byly nalezeny využitelné složky odpadu. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu byly správní orgány v řízení o uložení povinnosti povinny i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně. I kdyby tedy žalobkyně ve správním řízení zůstala zcela pasivní, byly by správní orgány povinny přezkoumatelně odůvodnit, že v nádobách byly shromažďovány využitelné složky odpadu, a tedy nemohly být podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 93/2016 Sb. zařazeny do kategorie odpadu *Směsný komunální odpad*, který žalobkyně směla podle integrovaného povolení shromažďovat společně s kategorií *Směsné obaly* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS, body 45 a 47 *in fine*). Po správních orgánech tedy bylo třeba minimálně požadovat, aby vedly přezkoumatelnou úvahu založenou na konkrétních shromážděných podkladech vedoucí k závěru, že sporné složky odpadu bylo možné konkrétním způsobem využít. Platí také, že ve skutkové větě rozhodnutí o správním deliktu nelze uvádět okolnosti, které nemají oporu v provedeném dokazování a odůvodnění rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65, bod 14).

24. Žalobkyně nadto ve správním řízení pasivní nezůstala, a naopak výslovně tvrdila, že sporný odpad využitelný nebyl, ať již z důvodu znečištění, nevhodnosti materiálů či nepřiměřených nákladů. Zdůrazňovala, že závěr o využitelnosti odpadů nelze opřít o pouhý subjektivní názor správního orgánu a je třeba jej prokázat (str. 6 vyjádření

žalobkyně ze dne 12. 5. 2017; str. 2 až 5 odvolání). Žalobkyně též tvrdila, že má řádně nastaven systém odpadového hospodářství (s čímž správní orgány v obecné rovině souzněly), a že je tedy zajištěno vytrídění nebezpečných a využitelných složek odpadu. Pokud se správní orgány s touto argumentací neztotožnily, byly povinny vysvětlit, proč uplatněné námitky považovaly za liché, mylné nebo vyvrácené, jinak je třeba jejich rozhodnutí hodnotit jako nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

25. Správní orgán I. stupně sice ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že v odpadových nádobách byly zjištěny „mj. i využitelné odpadní obaly“, nevedl však žádnou přezkoumatelnou úvahu, o níž by se tento závěr opíral. Na str. 5 prvostupňového rozhodnutí bylo bez bližší argumentace uvedeno, že „v nádobách ... byly zjištěny odpady materiálově i energeticky využitelné (plast – plastové pásky, fólie; papír – karton, papír – technické návody, štítky, noviny, časopisy, voskovaný papír; obaly od nápojů – tetrapack, plechovky, plast – PET lahve) Tímto zjištěním se ČIŽP neztotožnila s konstatováním účastníka řízení, že byly ‚vytríděny‘ odpady materiálově využitelné.“ Dále potom správní orgán I. stupně na str. 8 a 9 svého rozhodnutí doslova rekapituloval argumenty žalobkyně k této otázce, avšak vypořádal se s nimi pouze následujícím textem: „ČIŽP se k výše uvedenému již nebude blíže vyjadřovat, neboť se k této problematice velmi podrobně vyjádřila v rámci výše uvedeného přípisu, a na svém vyjádření stále trvá. ČIŽP pouze doplňuje, že účastník řízení žádným způsobem ČIŽP nedoložil, že by odpady nalezené ve směsi byly prokazatelně nevyužitelné. Důkazem pro shledání skutkových zjištění ze strany ČIŽP je fotodokumentace nádob ČIŽP neměla žádnou pochybnost o tom, že v těchto nádobách byly zjištěny i odpady, pro něž nebyla předmětná směs povolena (podrobněji viz výše), přičemž některé odpady zjištěné v předmětné směsi mohly být i využitelné (papírové nádoby, PET lahve apod. – podrobněji viz výše). ČIŽP opakovaně konstatuje, že zjištěné směsi odpadů v nádobách označených kat. č. 15 01 06 prokazatelně obsahovaly i druhy odpadů, které nebyly výše citovaným souhlasem pro danou směs odpadů povoleny, a to bez ohledu na jejich využitelnost, popř. nevyužitelnost.“

26. Uvedené pasáže odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a částečně i pro nesrozumitelnost, a dále jsou v nich prezentována skutková zjištění, která nemají oporu ve spisech. Jak soud vyložil výše, klíčem k posouzení viny žalobkyně za správní delikt byla otázka, zda předmětný odpad obsahoval využitelné složky, které žalobkyně v rozporu s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 93/2016 Sb. nevytrídila. Správní orgán I. stupně tedy postupoval správně, když se otázkou využitelnosti zabýval a zakomponoval ji i do popisu skutku ve výroku svého rozhodnutí. Jediný důkaz, o který se opíral, však byly fotografie nádob na odpadky. Z těchto fotografií skutečně vyplývá, že se v nádobách nacházely složky, které by za předpokladu jejich využitelnosti teoreticky mohly spadat do podskupin 15 01 a 20 01 dle Katalogu odpadů. Z fotografií však rozhodně bez dalšího nevyplývá, že by nádoby obsahovaly odpady využitelné ve smyslu § 4 odst. 1 písm. r) zákona o odpadech.

27. Správní orgán I. stupně sice uvedl, že složky odpadu byly materiálově i energeticky využitelné, avšak tuto svou úvahu žádným způsobem nerozvedl. Neučinil tak ani, když měl reagovat na konkrétní námitky žalobkyně, a pouze odkázal na své údajně velmi podrobné úvahy „*v rámci výše uvedeného přípisu*“. Výše uvedeným přípisem správní orgán I. stupně nejspíše myslel seznámení účastníka řízení s podklady pro rozhodnutí ze dne 24. 4. 2017, který však na straně 2 a 3 obsahuje totožný text jako strany 5 a 6 prvostupňového rozhodnutí. Navíc platí, že odůvodnění rozhodnutí nelze nahrazovat odkazem na jiné listiny obsažené ve spise. Jak správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že „*byly zjištěny odpady materiálově i energeticky využitelné*“, tedy zůstalo zcela nevysvětleno. Protože jde o otázku rozhodnou pro závěr o vině žalobkyně, bylo tím prvostupňové rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Navíc šlo o skutkové zjištění, které zcela postrádalo oporu ve správním spise.

28. Dále pak správní orgán I. stupně vedl úvahy, které jeho rozhodnutí činí vnitřně rozporným, a tedy nesrozumitelným. Ve výše citované pasáži na str. 9 prvostupňového rozhodnutí se uvádí, že „*některé odpady zjištěné v předmětné směsi mohly být i využitelné*“. Takové konstatování je však v rozporu s předtím uvedeným kategorickým závěrem, že skutečně využitelné byly. Navíc správní orgán I. stupně vytýkal žalobkyni, že nedoložila, „*že by odpady nalezené ve směsi byly prokazatelně nevyužitelné*“, čímž opět relativizoval svůj jednoznačně formulovaný závěr o jejich využitelnosti, a navíc popřel svou důkazní povinnost podle § 50 odst. 3 správního řádu.

29. Dále pak správní orgán I. stupně v samém závěru své úvahy uvádí, že nádoby obsahovaly nedovolené kategorie odpadů bez ohledu na jejich využitelnost. Tento dílčí závěr však ze zbytku odůvodnění nijak nevyplývá a vzbuzuje otázku, proč tedy správní orgán I. stupně využitelnost odpadu posuzoval, když ji považoval za nepodstatnou. I v tomto ohledu je tedy odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zatíženo vnitřní rozporností, a tedy nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost.

30. Žalobkyně na tyto zcela nepřezkoumatelné závěry upozornila v odvolání a rozvedla svá již dříve uplatněná tvrzení. Navíc předložila odborné vyjádření Ing. Z. O., odpadového hospodáře společnosti SUEZ Využití zdrojů a.s., který zhodnotil fotografie odpadových nádob pořízené správním orgánem I. stupně a dospěl k závěru, že neobsahovaly žádný využitelný odpad, neboť se jednalo o materiály znečištěné nebo jinak nezpůsobilé k recyklaci. Ani žalovaný se však argumenty žalobkyně přezkoumatelně nezabýval.

31. Žalovaný k otázce charakteru sporného odpadu na str. 6 a 7 svého rozhodnutí uvedl: „*Ve směsi zjištěné odpady (resp. odpadní obaly, zejména PET lahve a další plastové obaly od nápojů a další plasty, kartonové nápojové obaly (tetrapaky), plechovky od nápojů, kartonové obaly, další odpadní papír) jsou jednoznačně vytríditelné složky komunálního odpadu K vytrídění těchto odpadů pak není třeba žádných mimořádných technologických ani finančních nákladů, pouze je třeba řádně nastavit systém třídění. ... Zásadně je třeba společnosti připomenout, že využití odpadů není pouze jejich recyklace, ... příkladný výčet způsobů využití odpadů je uveden v příloze č. 3 zákona o odpadech.*“

32. Žalovaný tedy nevedl žádnou úvahu o tom, zda posuzovaný odpad obsahoval využitelné složky, případně jak konkrétně mohly tyto složky být využity. Pouhé obecné konstatování, že existují různé způsoby využití odpadů podle zákona, pochopitelně neodůvodňuje závěr, že byly některým z těchto způsobů využitelné zrovna odpady nalezené u žalobkyně. Jinak žalovaný pouze zrekapituloval, z jakých materiálů byly posuzované odpady vyrobeny, avšak to samo o sobě nic o jejich využitelnosti nevypovídá. Skutečnost, že tyto složky bylo technicky možné vytrdit, sice nelze zpochybnit, ale pokud nebyly dále využitelné, nebyla žalobkyně k jejich vytržení podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 93/2016 Sb. povinna.

33. Žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, nevedl žádnou přezkoumatelnou úvahu o tom, že byl odpad zjištěný u žalobkyně dále využitelný. Jelikož tato otázka byla pro posouzení viny žalobkyně za správní delikt stěžejní, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jelikož žalovaný vycházel z toho, že posuzovaný odpad využitelný byl, a to v rozporu s důkazem předloženým žalobkyní a bez provedení jiného dokazování, založil své rozhodnutí na skutkovém stavu, který neměl oporu ve spise.

34. Pro úplnost soud konstatuje, že nepřehlédl úvahu vedenou na str. 6 prvostupňového rozhodnutí a na str. 7 rozhodnutí žalovaného, dle níž do kategorie 15 01 06 *Směsné obaly* nelze řadit směs jednomateriálových obalů spadajících do některé z jiných kategorií podskupiny 15 01. Tento závěr, ač správný, je mimoběžný s obranou žalobkyně. Ta nikdy netvrdila, že lze sporný odpad klasifikovat jako směsné obaly, nýbrž jej označovala za směsný komunální odpad spadající do kategorie 20 03 01, který dle integrovaného povolení směla shromažďovat *společně* se směsnými obaly. Závěr, že nádoby označené jako *Směsné obaly* obsahovaly i jiný odpad, tedy sám o sobě pro posouzení viny žalobkyně nic neznamena, neboť žalobkyně nebyla povinna směsný komunální odpad od směsných obalů oddělovat a shromažďovat obě kategorie odděleně. Právě při posouzení, zda se jednalo o směsný komunální odpad, bylo třeba zkoumat otázku využitelnosti, ohledně které byla odůvodnění rozhodnutí obou stupňů nepřezkoumatelná.

35. S ohledem na výše uvedené závěry se soud nemohl zabývat žalobním bodem, v němž žalobkyně tvrdila, že její skutek postrádal znak společenské škodlivosti. Dokud nebylo prokázáno, jakého jednání se žalobkyně dopustila a zda toto jednání naplňuje formální znaky skutkové podstaty správního deliktu, nelze posoudit, zda byl případně naplněn materiální znak společenské škodlivosti.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a proto, že žalovaný vycházel ze skutkového stavu, který neměl oporu ve spisech, podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jelikož prvostupňové rozhodnutí trpělo obdobnými vadami, které nelze zhojit v řízení o odvolání, zrušil soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. i je. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc

žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgány jsou podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v pokračujícím řízení vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něžž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. V nyní projednávané věci byla plně úspěšná žalobkyně. Její náklady tvoří jednak zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání návrhu ve věci samé a repliky k vyjádření žalovaného. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Odměna advokáta tak činí 10 200 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 12 342 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. května 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu